

11. ΑΓΗΣΙΔΑΜΩΙ ΛΟΚΡΩΙ ΕΠΙΖΕΦΥΡΙΩΙ

ΠΑΙΔΙ ΠΥΚΤΗΙ

Στ.

Ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλείστα
 χρηῖσις· ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων,
 ὀμβρίων παίδων νεφέλας·
 εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσοι, μελιγάρυες ὕμνοι
 ὑστέρων ἀρχὰ λόγων
 τέλλεται καὶ πιστὸν ὄρκιον μεγάλας ἀρεταῖς.

Ἄντ.

ἀφθόνητος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις
 οὗτος ἄγκειται. τὰ μὲν ἀμετέρα
 γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει,
 ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεῖ πραπίδεσσιν ὁμοίως.
 ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου
 παῖ, τεᾶς, Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἔνεκεν

Ἐπ.

κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας
 ἀδυμελῆ κελαδήσω,
 τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων.
 ἔνθα συγκωμάξατ'· ἐγγυάσομαι
 μή μιν, ὦ Μοῖσαι, φυγόξεινον στρατόν
 μηδ' ἀπείρατον καλῶν

ἀκρόσοφόν τε καὶ αἰχματὰν ἀφίξεσθαι. τὸ γὰρ
ἐμφυῆς οὐτ' αἶθων ἀλώπηξ
οὐτ' ἐρίβρομοι λέοντες διαλλάξαιντο ἦθος.